

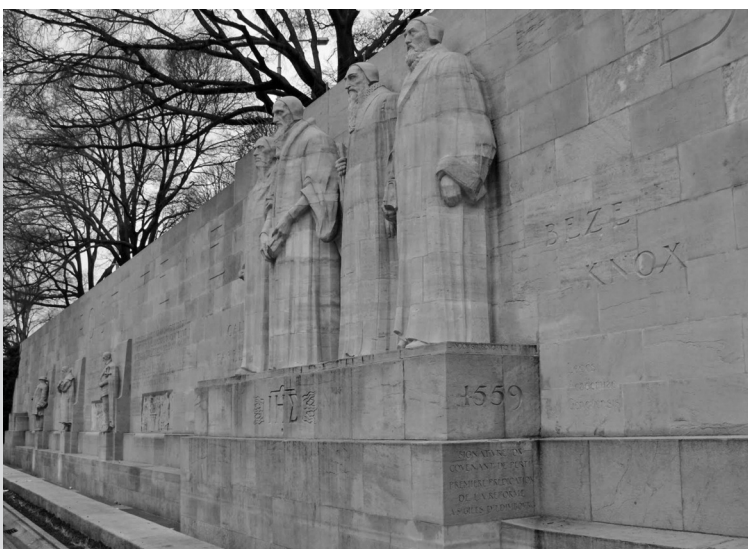
SOLI DEO GLORIA

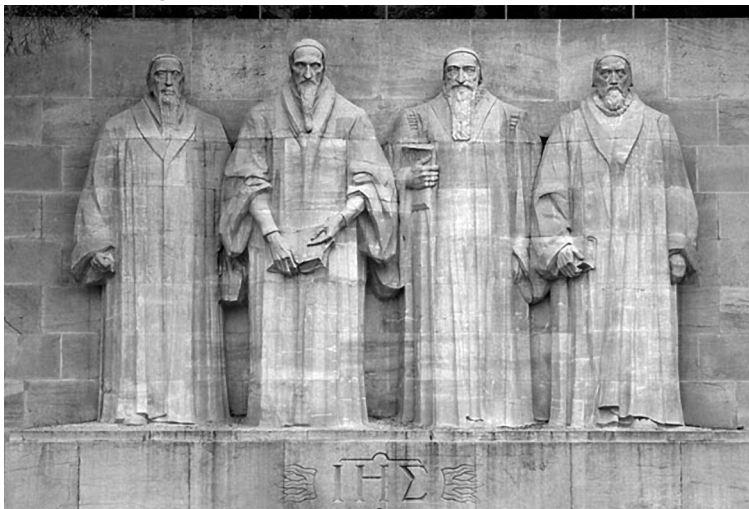
EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

A REFORMÁCIÓ NAPJA – OKTÓBER 31.

*495 éve ezen a napon
függesztette ki
Luther Márton
a wittenbergi
vártemplom kapujára
a bűnbocsátó levelek
árusításával kapcsolatos,
95 pontból álló tételsorát.
Ezzel kezdetét vette
a nyugati egyház
megújulása.*

A reformáció genfi emlékműve

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke obajtvá sejt:
Léted világít, mint az égő
Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hitnek csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit.

Ötvenhat - idén kétféle értelemben is mondhatjuk. 1956-ban robbant ki az elnyomó kommunista diktatúrával szembeni magyar forradalom, s ennek idén éppen ötvenhat esztendeje.

Az elmúlt évtizedek folyamatosan változó értelemmel és tartalommal töltötték meg ezt a sorsfordító eseményt. A rendszerváltozás nagy faladata volt, hogy „törvényerőre” emelje '56 forradalmi voltát, az ellenforradalom hazug propagandájával szemben. Az utóbbi húsz év vívmánya pedig, hogy az egyes politikai oldalak kisajátítási szándékától megtisztítva, a magyar nemzet szabadságharcaként definiálja '56-ot.

Ami viszont még jó ideig várat magára – talán újabb 56 esztendeig –, hogy a mindennapjaink részévé tegyünk azt az összefogást, amelyről akkor tett tanúbizonyságot nemzetünk jobbik fele. Az utcán „gazdátlanul” heverő kálapok rögtönzött gyűjtőládaként működtek a forradalom napjaiban, melyekből senkinek sem jutott eszébe kivenni, inkább csak beletenni.

A magyarság történelme során számtalanszor bizonyította, hogy képes összefogni a bajban. Mint ahogy azt is megmutatta, békeidőben önmagát is fel tudja „falni”. Az egymás segítése, a társadalom összefogása nem forradalmi jelenség kellene, legyen, hanem a hétköznapiak jellemzője. Az „egyszerű” embertől a tanultakig, a hatalommal bíróktól a kiszolgáltatottakig.

A minap ismeretlen szám csörgette meg a telefonomat. A dunavarsányi Karitástól kerestek, és segítséget kértek egy munkáját veszített családanya támogatásában. Feleségem a hétköznapiakhoz szükséges élelmiszerekből állított össze egy csomagot, s azzal látogattuk meg Mártát. A gyermekeit egyedül nevelő asszony tanulságos élettörténetet osztott meg velünk.

Első férjével jó módon, anyagi gazdagságban éltek házasságukat. A munka és a pénz hajhászása azonban lassú méregnek bizonyult kapcsolatukban. Isten nélkül szép lassan eltávolodtak egymástól, mígnem azt vették észre, hogy már semmi közük sincs a másikhöz. A teljes elhidegülés következménye az elválás lett.

Márta ezután Isten felé fordult, melyben jó társnak bizonyult későbbi férje, és egy budapesti gyülekezet. Élete ezután a folyamatos bizonyágkeresés, és az Istennel való vívódás jegyében telt. Mikor férje elvesztette az állását, felnőtt fia rákos beteg lett, a bank vinni akarta a hitellel terhelt házukat, akkor újra és újra feltette a kérdést: „Uram, miért büntetsz, ha végre Rád találtam?”

Keserves imái rendre meghallgatást nyertek. Akkor is, amikor beteg gyermeke egyik napról a másikra felépült, s amikor újra egyenesbe került a család élete. Mártának rá kellett jönnie, Isten folyamatosan próbára teszi a hitét; vajon kitart-e mellette nehézségei közepette is? Amikor igen volt a válasz, az Úr azonnal megszabadította terhétől. Amikor viszont kételkedett, egyik baj jött a másik után. Épp úgy, mint mikor az alkoholizmusba menekült másik gyermeke egyik nap, súlyosan ittas állapotában bejelentette, hogy autóba száll, és nekivág az éjszakának. Márta könyörgött, hogy ne tegye, mert rossz esetben nem csak magában, de másokban is kárt tesz. A fiú tántoríthatatlan maradt, s elhajtott otthonról. Az ajtóból még hátravetett egy gúnyos mondatot az anyjának, hogy ne aggódjon, majd biztosan segít neki az ő Istene... Márta a lakásban térdre rogyva könyörgött az Úrnak, hogy segítsen neki, mígnem pár perc múlva megszólalt a telefon. A fia hívta, hogy jól van, de megállt az autó, elszakadt benne az ékszíj. Márta a fiáért ment, és biztonságban hazavitte. Akkor véglegesen is bizonyosságot nyert Isten megtartó erejéről, s áldásos kegyelméről. Azóta hitben, embertársai iránti szeretetben él. Néha maga próbálja meg irányítani a sorsát, s akkor utol is érik a nehézségek. Amikor viszont Isten kezébe helyezi azt, kegyelemben telnek napjai.

Márta élete egyszerre tipikus és rendhagyó. Tipikus azért, mert a jó sorsú ember könnyebben fordul el Istentől; hajlamos azt gondolni, hogy hit nélkül is boldog lehet, hiszen mindene megvan. Aztán – ahogy mondani szokás – magáról lehet nagyot esni, s a zuhanás mindig fájdalommal jár. Rendhagyó viszont a történet azért, mert kevés „megbüntetett” ember látja meg a jót és az isteni elhívást nyomorúsága közepette. Hajlamosabbak vagyunk még jobban okolni a Teremtőt gondjainkért, mint inkább magunkba nézni és megkérdezni: ugyan megérdemljük-e a jót; tettünk-e annyit másokért, hogy méltóak legyünk Isten kegyelmére?

'56 eszménye ne csak a szabadság iránti vágyunkhoz legyen kapaszkodó, hanem az embertársaink iránti szeretethez, és az Isten iránti hűséghez is.

Segítsük azokat, akik kezüket nyújtják felénk. Mert ma ők, holnap mi küzdhetünk a létért. Sose feledjük: Isten előtt mindenki egyenlő. Vajon mi is így gondoljuk másokról? Ha igen, ne csak a szavakban, tetteinkben is mutassunk példát!

*Szilvay Balázs
főszerkesztő*

Az alábbiakban Dr. Ravasz László püspök, közíró 1938. október 31-én elhangzott prédikációjának egy ma is megérintő részletét olvashatjuk. A bibliai idézetet a modern fordításból vesszük, a szöveget azonban az eredeti szerint közöljük.

LEGYEN VILÁGOSSÁG

„Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.” 1Móz 1-3

Ravasz László

„... mi, református keresztyének ezen a napon Istennek ezt a teremtő szózátát halljuk kijelentésből, történelemből, saját lelkiismeretünkből: Legyen világosság; mert a világosság az örök reformáció. A reformáció nem

egyéb, mint örök küzdelem a világosság isteni jogáért és isteni kötelességért.

Legyen világosság. Két dolgot látok ebben: ez a legnagyobb ajándék, és ez a legnagyobb feladat.

Ha a reformációt ebben a mondatban sűríttem össze: és monda Isten: legyen világosság, és lőn világosság, akkor ezzel azt mondom, hogy Isten újra megmutatta magát nekünk, mint kegyelem. Elfelejtkezett a világ mindarról, amit Isten mondott magáról nekünk. Elfelejtkeztek róla, hogy Ő az örök szeretet, ki előbb szeretett minket, ki úgy szeretett minket, hogy egyszülött Fiát adta értünk. Elfelejtkezett arról, hogy Ő csupa kegyelem, irgalmának határa nincs, önmagáért és neve dicsőségéért könyörül bűnös gyermekein. Elfelejtették róla azt, hogy ezt a titkot Ő nem bízta emberi kezekre, hanem evangéliumában mindig hirdette. Nem lehet az, hogy ember ebből a kegyelemből valakit kizárjon, de az sem lehet, hogy ember ezt erőszakkal, érdemmel, joggal vagy cselvetéssel kikényszerítse. Ez a kegyelem ingyen való és közvetlen, a Szentháromság egy örök Isten és a halhatatlan lélek viszonya, amelybe semmiféle emberi hatalom bele nem szólhat.

A reformációban nem csak az volt csudálatos, hogy újra megjelent a fény, hanem az is, hogy fel-

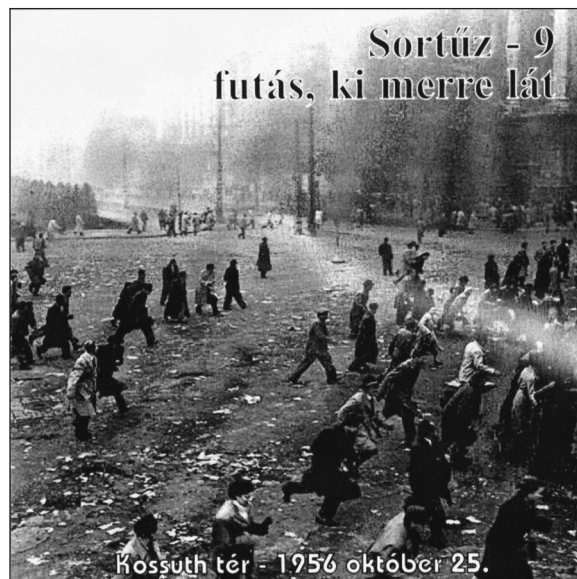
nyíltak a régi lecsukott szemek, és meglátták ezt a világosságot. Hiszen a fény azelőtt is megvolt a világban, de nem volt szem, amelyik lássa. A reformáció tehát a szemeknek a megnyílása. Ez a szó, legyen világosság, ha valakihez intézzük, azt jelenti, *jer és láss*. Ebben a vonatkozásban is egészen csodálatos isteni tünemény volt a reformáció. Megtörtént máról holnapra, hogy nem egy, nem két, nem száz és nem ezer ember, hanem millió és millió egyszerű lélek, nem tudósok, teológusok, műveltek, fejedelmek, hanem szegény, egyszerű, nyomorult emberek, országonként és nemzetekenként megláttak olyan dolgokat, amilyenekről eddig fogalmuk sem volt. Meglátták azt, hogy mily nagy a bűnük és a nyomorúságuk. Meglátták azt, hogy milyen gazdag, felajánlkozó, közelvaló az Istennek a kegyelme. Meglátták, hogy Isten a Szentírásban gyertyát gyújtott, azt gyertyatartóba tette, s orcánk elé hozta, de mi eddig észre sem vettük. Meglátták azt, hogy Isten az Ő igéjében, a maga teljes tekintélyével világosan megmondja nekünk, hogy mit kell hinnünk és cselekednünk, s hogy a mi üdvösségünkre való drága ígétét naponként hirdeti, s untalan elpecsételi az ő sákramentomában. Egyszerre meglátták azt, hogy nem a szertartás ment meg engem, nem a papok segítsége üdvözít engem, nem függök lelkemben semmiféle földi hatalomtól, földi tekintélytől, hanem közvetlenül a Szentháromság egy örök igaz Istennel társalgok, aki nekem Teremtőm, aki nekem Megváltóm, aki a jóra vezérlő és vigasztaló Szentlélek Isten. Meglátták azt, hogy egyedül Őt illeti minden dicséret és dicsőség, Ő az egyetlen király, akinek engedelmeskedni tartozunk. Ezt a látást ebbe a tételbe foglalták össze, egy idézetbe Páltól: hit által igazulunk meg ingyen, Istennek kegyelméből.

Ma már alig tudjuk elképzelni azt az időt, amikor mindez ismeretlen lehetett a lelkek előtt. Hiszen azt se tudnók elképzelni, milyen lehet egy olyan világ, amelyikben nem sugárzik a Nap.”

'56-OS EMLÉKEIM

Mire odajutottunk, tele volt a Kossuth tér. Amint Nagy Imre megszakította a beszédét, megszólaltak a géppuskák a Mezőgazdasági Minisztérium tetejéről. Én az első sorozattól a földre estem, majd hirtelen rám zuhant egy halott. Nagydarab ember volt, aminek következtében elájultam, és betörtem az orromat. Arra ébredtem, hogy cibálják a lábam, mert azt hitték, hogy én is halott vagyok. Mikor kikerültem az ember alól, láttam, hogy a halottakat rakodják fel egy teherautóra, amiben én is segítettem egy jó ideig, amíg bírtam gyomorral. Majd ez után elindultam gyalogosan haza, Lőrincre.

A lőrinci úgynevezett Iparvasútnál jártam, amikor Pest felől nagy csörömpöléssel érkezett két orosz tank, amelyek Vecsésre tartottak. Kis idő múlva egy rövid sorozatot hallottam, amitől én is hasra vágódtam, mint az ott lévő többi ember. Amikor abbamaradt a sorozat, akkor vettem észre, hogy egy lámpa alatt valami fekszik, de olyan volt, mintha mozogna az út széle felé. Odarohantam, és életem legszörnyűbb élményét éltem át, amikor megláttam, hogy egy időskorú nőt félbetaposott egy tank. A rémülettől megdermedve, talán egy fél perc múlva kezdtem érzékelni a környező hangokat, amint két fiatalabb nő visított valamit a fölémben. Később megtudtam, hogy az édesanyjukkal kint voltak a hősi halott apjuknál a temetőben, és

éppen hazafelé tartottak, amikor ez történt. Másnap reggel megint ott voltunk az utcán, és akik nem voltak jelen, azok mind védték a „szovjet elvtársakat”, mondván: azok nem bűnösök.

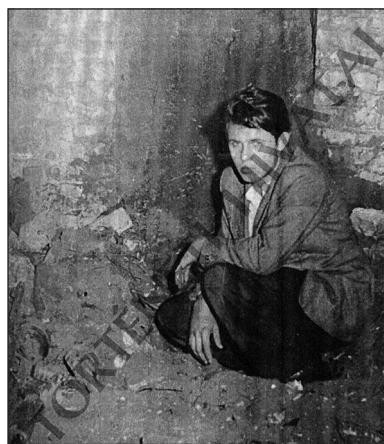

Ezután a rendőrségre mentünk, ahol fegyvereket kértünk, majd a laktanyából kihoztunk egy nagy, négykerekű ágyút, és felállítottuk az Üllői útra. Ezt követően november 4-éig otthon tartózkodtam. 4-én, amikor elindult az oroszok támadása, beálltam nemzetőrnek, és részt vettem a Gyömrői úton a szovjet szállítmányoszlop leállításában, ahol vagy 100 foglyot ejtettünk. A Baross utcai pártház épületében volt a Nemzetőrség parancsnoksága, innen mentünk járőrözni. Próbáltuk megakadályozni a szovjetek beözönlését Budapestre, de nem sok sikerrel. Célunk a lakosság védelme volt, ezért értesítettük őket, hogy jönnek a szovjetek, meneküljenek. Sokszor nem hitték el, hogy tankokkal lőnek a tömegbe. Ez 2-3 napig tartott. A parancsnok azt mondta, hogy meg kéne tudni, tényleg kapunk-e nyugati segítséget. Azt mondták, hogy a Corvin köz már nem igen tartja magát. Később, 12-én megtudtuk, hogy el is esett. Lőrincen reménytelen volt a helyzetünk, így elhatároztuk, hogy 3 teherautónyi élelmiszerral és ruhaneművel lemegyünk Pécsre az úgynevezett „mecseki láthatatlanok”-nak segíteni.

Dunaharasztiig jutottunk, ahol behajtottunk az akkori tanácsháza udvarára, és telefonon érdeklődtünk, hogy Taksonyig szabad-e az út. Azt az

információt kaptuk, hogy egy erős szovjet páncélos oszlop közeledik, így hát elindultunk a „Jutadomb” felé. Ott ismét a helyismeret hiánya miatt egy homokbányába kanyarodtunk, és elfogtak az oroszok. A homokfalhoz állítottak, majd átkutatták a kocsit, de hála Istennek egyikünkönél sem volt fegyver. Ennek ellenére az egyik kocsit - ami élelmiszerekkel és ruhákkal volt tele - elkobozták tőlünk, minket pedig elengedtek. Szétoszlottunk, majd 3-4 katonával együtt lementem Pécsre, ahol megtudtam, hogy a helyiek okos elhatározásból nem tanúsítottak ellenállást a városban. Helyette a Mecsekben harcoltak. November 19-éig én is ott segítettem és szolgáltam, majd hazatértem.

Aznap átjött a barátom, Pataki Gábor, és elmondta, hogy van 2 fegyvere, amit el kellene tüntetni, mert azt hallotta, hogy a „pufajkások” átkutadják a házakat, és akinél fegyvert találnak, azt megölik. Másnap este átmentem hozzá a kijárási tilalom alatt, és kivittem a géppisztolyokat a Daru gyárnak nevezett helyre, ahol elrejtettem azokat egy katonai bunkerben. Ezzel azt hittem, véget ért minden.

Újra dolgozni kezdtem a MÁVAG felületnemesítőjében egészen 1957. november 7-éig, a letartóztatásomig. Ekkor két hónapos és 7 napos házasként voltunk a feleségemmel, aki 1958 februárjáig nem tudott rólam. Ekkor kapott egy rövid értesítést, hogy „férje a Gyorskocsi utcai gyűjtőfogházban van”. ENSZ amnesztiával 1963-ban szabadultam.

Több mint 50 évvel ezután, Dunavarsányban is megépült az '56-os emlékmű, amelynek ünnepélyes felavatása méltó emléket állít annak az eseménynek, melyben egy kis nemzet nagy ember- és véraldozatot hozott a hazáért és a függetlenségért.

*Szűcs Gyula
dunavarsányi polgár*

„A RACKA A JUH, A TÖBBI CSAK BIRKA”

Leonard Woolley, angol régész a Tigris és a Zab folyók találkozásánál végzett, és Kr. e. 10.000 tájákról származó háziasított racka maradványokat talált. Legkorábbi ábrázolásai Úr város környékéről kerültek elő a Kr. e. 3.500-as évekből szoborábrázolás formájában életfával együtt. A sumér rackajuh tájfajtája a magyar rackajuh, amely a világon csak ott található, ahol magyarok laktak, ill. vándoroltak. Hankó Béla (1937) kutatásai szerint őseinkkel együtt jött be a Kárpát-medencébe ez a juh fajta.

Rackajuh a Soli Deo Gloria Közösségi Ház
Jószágportáján

A racka olyan legelőn is megél, ahol más állat elpusztulna, mivel annyira igénytelen, kitartó és szívós. A lengyelországi gurálok és az erdélyi románok magyar juhnak nevezik.

A szarvak állása szerint több válfaját különböztetik meg, de genetikailag egy fajtát képeznek.

A jurták nemezei a racka gyapjából készültek. Ebből következik, hogy igen nagyszámú állomány-nyal rendelkeztek őseink.

A rackajuh gyapjából és bőrből készültek a szűrők, a subák, a ködmönök, a bundák, az irhamellények és a takarók. Báránybőrből készült a dudának nevezett hangszer is. A hasi bőrből vágta ki a rátétes mintákat, melyeket bélhúrral vagy lenfonállal varrtak rá az alapanyagra. A racka beléből kiváló húrokat készítettek.

A racka élő húskonzerv és tejtermelő állat. A húsa jóval ízletesebb, mint a kevert gyapjas parlagi juhoké, vagy más juhajtaké. A húsát főleg szárítással tartósították. Húsának víztartó képessége igen jó, ezért a friss vágási felülete száraznak tűnik, és főzés vagy sütés közben kevésbé zsugorodik. A bárányok húsa márványozott, így sütésre igen alkalmasak,

omlósak, ízesek, nem szárazak. Ha a vágás után egy-két napig pihentetjük a húst, úgy porhanyósabb lesz, és a tejsavas érés folyamán ízesebb is. A faggyú íz, amely az idősebb állatokra lehet jellemző, a bőr alatti és a belső faggyútól származik. Ezeket el kell távolítani, és a húst enyhe ecetes, borssal és babérlevéllel főzött és lehűtött oldatban kell áztatni rövidebb ideig. Az egykori és a mai pásztorok azt nevezték jó pörköltnek, amibe a zsigereket is – szív, tüdő, vese – belefőzték. Húsvétkor a bárányt nyárson vagy kemencében sütötték.

Igen változatosak a juhtejből készült ételek. A forralt juhtej-savót zsendicének hívják. A lefőlőzött savóból kicsapódott túrót Erdélyben még a mai napig is készítenek, ezt ordának hívjuk. Különleges csemege az ordával töltött, kaporral ízesített palacsinta. Igen elterjedtek a zsuffás levelek: a felforralt aludttejbe laskatésztát raknak, amelyet főleg böjti ételként fogyasztottak. A juhtejből turbolóval köpülnek vaját. Zemplénben és Szatmárban a juhtej savójából és túrójából habart étel volt a kanda. A juhtúrót a Felvidéken brynzának nevezik. A bálmos a kukoricadarával összefőzött savó. A puliszka is csak a sárgára érett juhtúróval az igazi.

A merinójuh 18. századi térhódításával a racka lassan visszaszorult a magyar Alföldre. Ma főleg a Hortobágyon és a Nagykunságban, génrezervátumokban található. Nagy öröm, hogy egyre több magángazdaságban újra tenyésztik. A magyar gazda azt mondja: „a racka a juh, a többi csak birka”. Ezt azért hangsúlyozzák, mert a birkák könnyen szétszélednek, de a racka falkában marad veszély vagy farkastámadás esetén is. Megjegyzendő, hogy a világon cca. 500 juhajtát él. Két alfaját tenyésztik a Kárpát-medencében: egyik a hortobágyi racka, másik az erdélyi cigája.

*Kerkai Emese és Cs. Kovács Károly közleményei
alapján írta:
Dr. Teleki József*

ASSISI SZENT FERENC

megszelídítette a városba betévedt farkast, „húgocskáimnak” szólította a madarakat, és szívből prédikált nekik. Ez is az oka annak, hogy 1931 óta a halálát követő napon, október 4-én van az *Állatok Világnapja*, a halálát megelőző napon, október 2-án pedig a *Háziállatok Világnapja*. Október sokunk számára fontos, jeles napjainak – okt. 6., okt. 23., okt. 31. – sorából ezeket sem hagyhatjuk ki. Öröndetes, hogy az SDG Közösségi Házban és a Jóságportán számos népes program került megrendezésre ezeknek okán, illetve a Teremtésvédelem Hete kapcsán.

Assisi Szent Ferenc

tekintett, az emberi társadalom számára pedig a béke és igazságosság iránti vágyunk és tettekre készségnek lett a megismerésítője. Egységben és harmóniában látta az égitesteket, az állatokat, a növényeket, a hegyeket, a folyókat és az embereket egymással. Dús, gazdag családja sem értette meg, ezért vállalta a koldussorsot, majd pedig rendet alapítva élte a testvéri közösség szeretetének, a teremtett világ szépségének, valamint az erdei vadak és madarak engedelmes figyelmességének gazdagságát.

Az állatok és a háziállatok világnapját azért vették be, mert sajnos az emberi önzés, rövidlátás, gátlástalanság és olykor szadista brutalitás ellen fel kellett szólalni, és cselekvésre kellett hívni. Az ember, bár része a természetnek, vitathatatlanul minősített, vezető, sőt sorsdöntő szerepet kapott. Ez világosan olvasható a bibliai teremtéstörténetben, 1Móz.1-ben, de ezt tanítja az evolúció alapján álló összes teória is. Az ember ura a természetnek, az állatvilágnak is, ami azonban nem jelenti, hogy zsarnoka, kizsákmányolója, kínozója és pusztítója lehet. Az ember sorsdöntő hatalmát sorsrontó, sőt önsorsrontó hatalommá változtatta. Úgy gazdálkodott, vagy inkább úgy garázdálkodott a természettel, hogy számos faj már kipusztult. Ma 1859 állatfaj van kihaltfélben és 2754 állatfaj van veszélyeztetett helyzetben. A növényfajok ilyen jellegű száma még ennél is magasabb. Pusztulnak az állatok az értékes bundájuk, csontjuk, húsup, zsírjuk

A 12–13. század fordulóján élt Ferenc, aki a protestánsoknak is szentje, a Teremtőre érzékeny lelkével minden teremtményre

testvéri szeretettel

stb. megszerzésének önző, gátlástalan vágya miatt közvetlenül, és pusztulnak a klímaváltozás, az urbanizáció, az iparosítás – zöldmezős beruházások –, a turizmus és egyéb felelőtlenül és okatlanul végzett emberi tevékenység okán közvetetten is.

Olyan bensőséges kapcsolatra az állatokkal nem vagyunk képesek, mint Szent Ferenc volt, de mindannyian ismerhetjük, szerethetjük, óvhatjuk, táplálhatjuk, taníthatjuk, gyógyíthatjuk őket. Társ kapcsolatban lehetünk velük, s a kölcsönösség jegyében gondoskodásunkat visszakapjuk.

Az állat is tud fajtól függően szeretetet viszonzani, óvni-védeni, táplálni, ruházni, játszani, tanítani, sőt gyógyítani is. E sorból csak az utóbbit emelem ki azzal, hogy sosem látott sikereket értek el az úgynevezett állatasszisztált terápiákkal például mozgássérült, epilepsziás vagy autista betegek gyógyulásában. A helyes társ kapcsolatnak pedig csak egy feltétele van, méghozzá az, hogy bölcs gazdái legyünk a természetnek általában, és az állatoknak konkrétan.

A Jóságportánk egy olyan terep, ahol gyermekek és felnőttek mindezen – az állatokkal „testközelben” – elgondolkodhatnak, sőt a fenti kapcsolatot próbál gathatják, gyakorolhatják. S minél mélyebben megérint bennünket az a lelkiület és értékrend, amely által a teremtett világ harmóniáját tudjuk látni és akarjuk munkálni, annál otthonosabban érezzük magunkat abban. Jöjjünk tehát a Jóságportára! Beszélgetssünk ott az állatokról és az állatokkal. Tanítsuk ott egymást és az állatokat, valamint tanuljunk is tőlük.

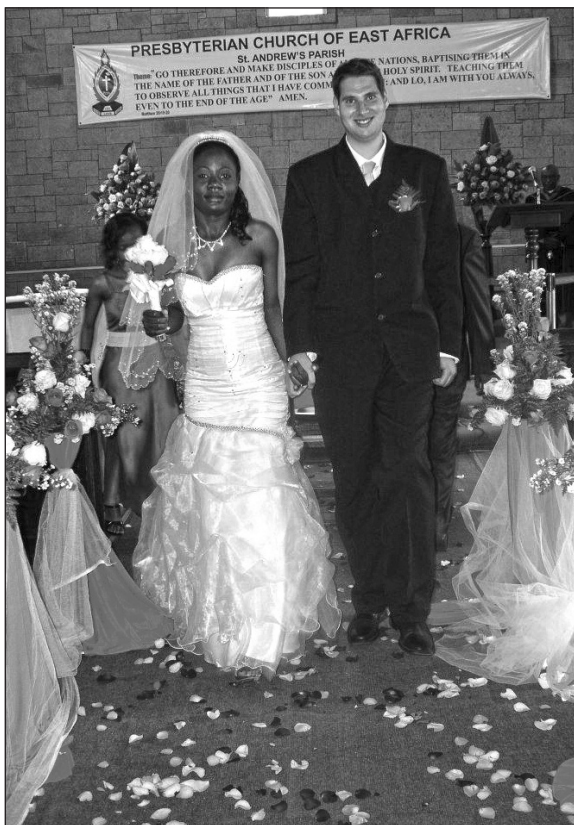
Szent Ferenc bátor példáján felbuzdulva, mint „nagytestvérek” viszonyuljunk a természet minden alkotóeleme felé, s örömmel fogjuk megtapasztalni, hogy gondoskodó, felelős szeretetünk nem marad örömszerző viszonzás nélkül.

Dr. Bóna Zoltán

AHOL TESTVÉRRÉ LESZ A MÁSIK EM

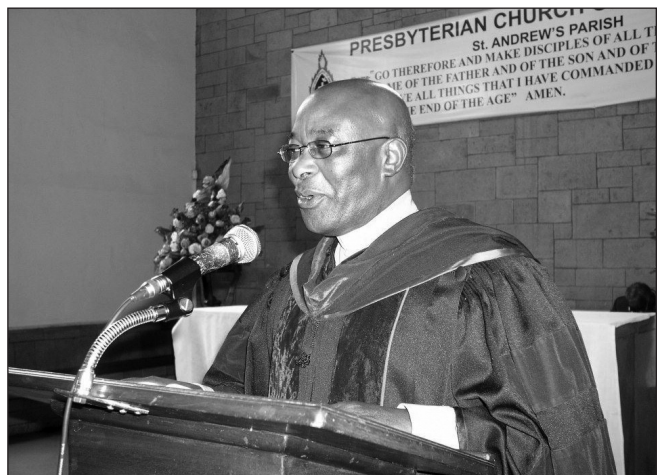
„Hanem ott van a menny, ahol jelen van az Isten. Ahol jelen

Afrika legtöbbünk számára egzotikus képzeteket keltő, titokzatos kontinens. Afrikára gondolva mindenkinek közhelyes képzetei támadnak vadállatokról, törzsi táncot járó bennszülöttekről, éhező gyerekekről... s csak keveseknek jut eszébe, hogy keresztyén testvéreink is élnek a távoli földrészen. Márpedig az afrikai népek között évtizedek óta óriási lelki ébredés van kibontakozóban, s Afrikában növekszik a legnagyobb mértékben a keresztyének száma.

Idén nyáron fiunk kenyai esküvője alkalmat adott arra, hogy valamelyest megismerjük az ottani protestáns egyházat, s hogy megerősödjön bennünk, Isten kegyelme nem válogat sem földrészek, sem bőrszín szerint.

Gyermeünk házasságára Nairobi St. Andrews gyülekezetében kértük Isten áldását. A P.C.E.A. (Presbyterian Church of East Africa) St. Andrews gyülekezetet 1908-ban szervezte meg egy skót misszionárius. Ebből fejlődött ki a mai egyesített Presbiteriánus Egyház, Kenya legjelentősebb protestáns egyháza.

A ma 4000 körüli tagot számláló gyülekezetben vasárnaponként 10 (!) istentisztelet van, de hét közben is igen aktív gyülekezeti élet folyik az egyházközségben.

A St. Andrews gyülekezet küldetése az evangélium hirdetése és Isten országának építése azáltal, hogy az emberek lelki, szociális, és fizikai szükségleteiről gondoskodnak. Hitvallásuk lényege a következő: „Jézus Krisztus előtt éretté és tökéletessé tenni mindenkit, akit elérünk”.

Tapasztalatunk szerint Afrikában a legszörnyűbb megpróbáltatások sem ölték ki az emberekből a méltóságot, s ezt gyakran éppen a legszegényebbek között lehet érzékelni. A napi élet nehézségei nem pusztították el az örömet, a súlyos gondok nem száműzték életükből a hitet.

MBER – GONDOLATOK AFRIKÁBÓL

...van az Atya, ahol testvérré lesz a másik ember.” (Máté 6,9)

Sokan vannak, akik nem hajlandók megadni magukat a reménytelenségnek. „Akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok...” (Ézsaiás 40, 31)

összekulcsolódó fekete és fehér kezei azt üzenték mindenkinek, hogy közös Atyánk van.

A Kelet-Afrikai Presbiteriánus Egyház templomában állva éreztem meg igazán, hogy

mit is jelent ez a két szó: Mi Atyánk. Itt tudatosodott bennem igazán, hogy mire is hatalmazott fel bennünket Jézus Krisztus, amikor azt tanította, hogy Atyánknak szólíthatjuk az Istent. Megértettem, hogy ebben a szóban: „mi” – Ő maga Jézus is benne van. Ugyanakkor ebben a „mi”-ben a kenyai menyasszony, a malawi tanú, a magyar vőlegény és én is benne vagyok, benne vagyunk. És benne van minden ember ezen a földön.

A nairobi St. Andrews templomban, az oltár előtt állva, számtalan gondolat cikázott bennem. A lelkes, a vőlegény, a menyasszony és az apák

megértettem azt az imádságot, amit kisgyermek korom óta mondogatok. Megértettem az Úr imádságának az első két szavát. Márai

Sándor Füves-könyvében leírtak elevenedtek meg bennem: „És ne feledd soha, hogy a világ fia is voltál. Rokona a négyeknek és a csillagoknak, a hullóknak és Leonardo da Vincinek, a Golf-áramnak és a maláj nőknek, a földrengésnek és Lao-cénak. Mindehhez közöd volt, egy anyagból vagytok, egy lélek teremtet, ugyanaz a lélek fogad vissza. Ez egészen biztos.”

Ott, az afrikai templomban testvéremmé lettek a világ túlsó felén élő keresztyének is.

Dr. Csizmadia Zoltán

A KÍVÁNCISISÁG, AZ ÉRDEKLŐDÉS, A CSODÁLKOZÁS MINDEN MEGISMERÉS FORRÁSA

A Budapesti Koreai Református Gyülekezet városunkban, a Soli Deo Gloria Közösségi Házban töltötte ez évi családi hétvégéjét. A többségükben fiatal házasokból és sok kicsi gyermekükből álló, közel negyvenfős közösség hangos és látványos élettel töltötte meg a házat.

népek kultúrájáról, a világról, és még egy-egy angol szó, kifejezés is elhangzott. A játékot nagyon finom vacsora követte, amire vendégeink meghívtak bennünket és új kis barátait. Így még étkezési kultúrájukba, szokásaikba is betekintést nyerhettünk.

A koreaiak a mi gyermekeink jobbik énjét hozták elő. Ezért is fontos már gyermekkorban, hogy minél több találkozó jöjjön

Az előkészületek során sokat gondoltam arra, hogy mi történik majd a játszótéren? Hogyan fognak reagálni a „mi” gyermekeink a nyelvünket nem beszélő sok kicsi idegenre, akiknek „még a szemük is másként áll”? Örömteljes büszkeséggel állíthatom, jelesre vizsgáztak a mieink.

Ragyogó napsütés volt, sokan – még annál is többen, mint szoktak – voltak a játszótéren: kicsik és nagyok, fiatalok és idősebbek, magyarok és koreaiak. Nem kellett a közös nyelv, adott volt a gyönyörű játszótér. Meglepő módon gyermekeink mintha érezték volna, hogy ők a házigazdák. Átadták a hintát, segítették a kisebbeket a mászóknál, fogócskáztak, bújócskáztak, és ebbe meghívták a vendégeket is. Érezni lehetett, hogy gyermekeink felismerték a lehetőségeiket, azok határait, következményeit, és ahhoz igazították viselkedésüket. Ismét igazolódott, hogy a játék közben kialakult változatos helyzetek megtanítják a gyerekeket olyan érzelmekre, képességekre, mint a barátság, figyelmesség, udvariasság. Bővült ismeretük más

létre az emberek között. A nyelvi, faji, szokásbeli különbségeket hordozók találkozásai nem csak ismeretekben fejlesztenek, hanem táplálják az érzelmeiket, csiszolják a viselkedést, a spontán reakciókat, egyszóval gazdagítják a lelket. Gyermekeink egy minden tekintetben plurális társadalomba nőnek bele. Nem lesz könnyű számukra az eligazodás, a helytállás, a boldogulás. Az azonban nyilvánvaló, hogy annál otthonosabbak lesznek a világban, minél többet találkoznak annak sokszínűségével, kulturális és spirituális gazdagságával már kisgyermek korukban.

Egy ilyen találkozó adatott az egyébként önfeledten játszadozó sok kisgyermeknek ezen a szép, augusztusi hétvégén. Mert a „... gyermekek akkor a legkomolyabbak, amikor játszanak. Olyankor tanulják, hogy mi is az élet.” (Michel Buton)

Ezúton is köszönetet mondunk a Budapesti Koreai Református Gyülekezetnek, hogy családi hétvégéjüket – a mi épülésünkre is – nálunk tartották.

Csobolyó Miklósné

MI VAN A BOGRÁCSODBAN

címmel egyházmegyei pörköltfőző, süteménysütő és foci rangadóra gyűltünk össze a Délpesti Református Egyházmegye meghívására szeptember 8-án, Alsónémedin, a parókia udvarán. Közel 20 településről jöttünk, és legalább 300-an voltunk. Nagy területet képviseltünk Cegléd-től Halásztelekidig, Ócsától Dömsödig, Jászberénytől Ráckeveig.

Gyönyörű környezet vett bennünket körül. Az alsónémedi templom kertje csodálatos, ott telepedtünk le a számunkra kijelölt helyen, majd állítottuk fel rögtönzött konyhánkat. Reggel istentiszteleten vettünk részt, melyet az ottani Tiszteletes Úr tartott. Ismertette a nap jelentőségét, szépségét és mondanivalóját. Elmondta, hogy Isten akarata teljesül azzal, ha látja, hogy igenis tudunk egymás mellett és együtt békességben főzni, erőnket fociiban és süteményekben is összemérni. Hiszen lát és hall bennünket, velünk van, és arra tanít minket, hogy szeressük és tiszteljük egymást.

Kilencfős csapatunk a focira nem vállalkozott, a kötélhúzásban alulmaradt, a pörköltfőzésbe viszont beleadott

apait, anyait. Közben természetesen beszélgettünk, ismerkedtünk a többiekkel, s Isten úgy akarta, hogy voltak olyanok is, akikkel, mint régi ismerős köszöntöttük egymást. Éreztük magunk között az Úr jelenlétét, aki megadta, hogy békében, nyugalomban, szeretetben töltsük el ezt a napot.

Eljött az idő, és megjelent a zsűri egy-egy tagja, hogy kóstolót vegyen a frissen készült pörköltből. Kicsit izgultunk ugyan, de beigazolódott az a reménységünk, hogy Bóna Tiszteletes Úr majdnem verhetetlen a pörköltfőzésben. Szerény „mindent bele” disznópörköltünkkel a második helyezést értük el 19 versenyző között. Ennek értékét csak fokozza, hogy az említett városokon túl jelen voltak olyan híres birka-főző gyülekezetek is, mint például Kiskunlacháza.

Gyorsan eljött a 3 óra, amikor a búcsú istentisztelet kezdődött. Az alsónémedi gyülekezet lelki vezetője beszélt, aki megköszönte Istennek, hogy megszerveztük, megélhettük ezt a szép napot. Erősödünk hitben, gazdagodunk barátságban, pihentünk békességben, és még sikerélményünk is volt.

Kobzik Anikó

„...MÍG IDŐNK VAN, TEGYÜNK JÓT MINDENKIVEL...”

A diakónia görög szó, amely általában szolgálatot, a mi szóhasználatunkban szeretetszolgálatot jelent. Az ismertebb, latin eredetű karítasz-nak ez a görög megfelelője.

A szeretetre épülő segítségnyújtás történhet egészen privát, sőt személytelen formában, vagy közösségi szervezésben, akár egyenesen szeretetintézményekben. A református intézményes diakónia úttörője, Kiss Ferenc életével példát mutatott arra, milyen a cselekvő hit: „Szeretet az égig, áldozat a vérig, szolgálat a sírig.” – így foglalta össze életét és szolgálatát a teológiai professzor, a diakónia „megszállottja, aki 150 éve született.

A diakóniai szolgálat alapja maga Krisztus, aki nem azért jött a világba, hogy neki szolgáljunk, hanem, hogy ő szolgáljon másoknak. Diakonisszává – így nevezték azokat a protestáns nővéreket, akik a katolikus apácákhoz hasonlóan egész életüket az intézményes szeretetszolgálatnak szánták – nem lehet mindenki, de diakóniai lelkületű igen. A lényeg, hogy lelkének missziói elhívása, küldetéstudata legyen. Ez a

szemlélet meglátatja vele, hogy hol és hogyan tud segíteni. A segítségnyújtáshoz pedig az kell, hogy több legyen életében az evangélium fényéből sugárzó derű. Legyen kitartóbb a türelme, szava vigasztalóbb erejű, és kész legyen az elesettek felé irányuló szolgálatra.

DIAKÓNIA – KÖZÖSSÉG ÉPÍTÉS – GYÜLEKEZET ÉPÍTÉS

Mi, a Dunavarsányi Református Egyház Diakóniai Bizottságában kétszáz vagyunk a fentiek alapján szeretetben, Krisztusért, együtt szolgálni a közösséget. Vállalt feladataink között szerepel az idősek betegek gondozása, látogatása, egyházi kötelekben tartása. Egyházi rendezvények, szeretetvendégségek szolgálata. Régi szokások felelevenítése, mint például a „komatálzás”, amelynek lényege, hogy a frissen szülő kismamáknak egy héten át ebédet főzünk, és elvisszük azt otthonukba. Részt vállalunk a hírlevelek kihordásában, az egyházfenntartói járulékok beszédésében. Támogatunk beteg és fogyatékos gyermekeket, valamint egy jótékonyági alapítványt. Templomunk és a hozzá tartozó épületrész tisztántartását is mi végezzük.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban rendszeresen működő szolgálatunk az „AKI KERES, TALÁL, ÉS VIHETI INGYEN” címet viseli, és önmagáért szól. E felhívás keretében használt, de még használható ruhák, cipők, használati tárgyak gyűjtését és továbbadását végezzük az arra rászorulóknak.

A közelmúltból van egy említésre méltó történetünk. A sors úgy hozta, hogy éppen egy idős hittestvérünknek kellett elhagynia az otthonát. Nagyon el volt keseredve, mert kilátástalan volt a helyzete. Nem volt fölötte fedél, nem volt hová lehajtania a fejét. Albérletbe kényszerült. Akkor egy emberként fogtunk össze mi, és segítünk. Felajánlásokból az albérletet új otthonná varázsoltuk: bútor, textília, edények, ruhanemű, kétkézi segítség formájában. Életébe visszajött a remény, a kedv. Azóta imaestjeinken rendszeresen részt vesz, és most az elsők között van a másoknak való segítségnyújtásban.

„Ezért tehátd még időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” Gal. 6,10.

Benedek Csabáné

PROTESTÁNS PRINCÍPIUM – PROTESTÁNS SZELLEMISSÉG

Október 31-dikéhez, a 16. századi Reformáció emléknapjához közeledve e néhány gondolattal a Protestantizmus mélyebb jelentéstartalmára és szélesebb szellemi/társadalmi hatására utalunk, mint ahogy az a köztudatban tévesen és általánosságban él.

Ez utóbbi szerint a Reformáció kizárólag a középkori egyház tanrendszerére és hitgyakorlatára volt hatással. Tehát akinek az érdeklődési körén kívül esik a keresztény lelkiség, értékrend, erkölcsiség és szellemiség, következésképpen nem szentel érdeklődést annak intézménye, az egyház iránt sem, annak a számára a Reformáció és protestantizmus nem bír jelentőséggel. Ez gondolható így, de távolról sem igaz. Amint a kereszténységnek az elterjedése radikális átalakulást hozott a Római Birodalomban, a 16. században a Reformáció hozott gyökeresen újat az egész középkori Európa számára, majd pedig a világ azon része számára – például Észak-Amerika, Dél-Korea, valamelyest Dél-Afrika –, ahol ez a szellemiség uralkodóvá vált.

Paul Tillich

Paul Tillich, 20. századi német származású amerikai teológus/filozófus vezette be a *Protestáns PrINCÍPIUM* fogalmát. A következőkben ennek csak a világi, társadal-

önkritikus. Ebből fakadóan mindig keresi az igazságot és a jobbat, s ennek érdekében azt is vállalja, hogy olykor elégedetlennek vagy meggyőzhetetlennek tűnik. Nem felszínes, sőt elítéli a felszínességet. A látszattal nem hagyja magát becsapni, a valóság mélysége és magassága vonzza, s ezért ha kell, konfliktust is vállal. Nem elégszik meg olcsó válaszokkal, nem is akar mindent megválaszolni, mert vallja, hogy jobb kérdésekkel és titkokkal együtt élni, mint rossz válaszokkal. Az illúziókat lerombolja, mert tudja, hogy aki illúziókat kerget, az fájdalmas kudarcokra van ítélve. Ezzel a mentalitással tesz eleget a fenti megfogalmazásnak: nem keveri össze a végest a végtelennel, ... az istenit a nem-istenivel. Így nem lesz áldozata semmilyen ideológiának, elméletnek, és semmilyen praktikának, gyakorlatnak sem. Nem hódol be diktátoroknak és diktatúráknak, de nem bízik végső soron semmilyen ámitóban, kuruzslóban, ígéretőben.

S miután ellenállt minden izmusnak, bálványnak, hokuszpokusznak, igazi fogékonysággal lesz megérinthető az igaz isteni kinyilatkoztatással, amint az megjelent a biblikus próféciákban, törvényekben, és megtestesült Jézus Krisztusban. S ha idáig nem is jut, de legalább elkerüli az ámitásokat, önámításokat és önrontó illúziókat, s jobb esetben a józanság, igaság és igazságosság igényével akar és tud élni az embertárs és a társadalom javára.

Sok olyan ember van, aki ezzel a protestáns princípiummal él, pedig nem tagja egyik protestáns egyháznak sem. És vannak olyan névleges protestánsok – akár egyháztagok is –, akik pedig távol álltak ettől a mentalitástól.

A Protestáns PrINCÍPIUM él és hat mindennemű egyházi és világi korlátot legyőzve, és óvja a teremtet világot a tudatos vagy tudatlan illúzióktól, a vallási vagy világi bálványimádástól. Ezért is legyen Egyedül Istené a Dicsőség!

Dr. Bóna Zoltán

mi hatásával, jelentésével és jelentőségével foglalkozunk, az egyházzal nem. Megfogalmazása szerint a protestáns elv, *prINCÍPIUM*, *szellemiség* egy olyan erő és igény, amely nem engedi összekeverni a végest/műlandót a végtelennel/örökkévalóval; a viszonylagosat/relatívot az abszolúttal; a felfoghatót a titokzatossal; a sebezhetőt az elpusztíthatatlannal; a teremtményt a Teremtővel; – vallási kifejezéssel összefoglalva: az istenit a nem-istenivel/bálvánnyal.

Aki ezzel az igénnyel, erővel él, az mindig mindennel szemben kritikus, magával szemben pedig

A 16. SZÁZADI REFORMÁCIÓ 21. SZÁZADI KATOLIKUS SZEMMEL

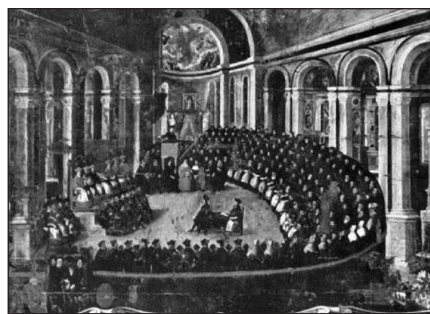
Ötszáz éve, 1517-ben indult el a nyugati egyház megújulási törekvése, melyet reformáció néven ismer az egyetemes egyháztörténelem. Az elmúlt évszázadok sokat alakítottak a jelentős esemény értékelésén, mely döntően meghatározta az európai és később a világkereszténységet is. Ma lehetőség nyílik a tényekből kiindulva, és semmiképp sem egymás ellenében a lényegre rámutatni, amely nem más, mint az egyház szüntelen reformjának a szükségessége. Az evangéliumokból is láthatjuk, hogy már az apostolok között is voltak nézeteltérések, és később, a misszió során az *Apostolok Cselekedetei* is beszámol belső feszültségekről. A megoldás mindig a Szentlélek segítségével történt, s ez érvényes a jövőre nézve is.

A pápaság társadalmi megerősödése hatalmi törekvéseket is jelentett, mely nem szolgálta a Krisztus által akart egység, az egy és egyetlen egyház igazi célját. A tanítástól eltérő jelenségekre az első évezredben számos zsinat válaszolt, de a keletnyugati egyházszakadást a XI. században (1054) már nem lehetett elkerülni. A pápai udvar botrányai VI. Sándor (1492–1503) és II. Gyula (1503–1513) idején joggal váltották ki Luther Márton neheztlését (1517), s ez a kiközösítést követően (1521) tragikus szakítást eredményezett.

Az első szakítást továbbiak követték, de sok esetben az érzelmek döntöttek az elkülönülésben, és a helytelen vallási magatartást és tevékenységet abszolutizálták, mely így párbeszédre képtelenné tette az érdekelt feleket. Évszázadokon át zajlott a másik megbélyegzése és ellehetetlenítése a pápa elleni protestálás és az új egyházi közösségek elleni fellépés következtében. Úgy tűnt, az egység végérvényesen megtört, mert a „reformált” keresztények nem fogadták el a pápaságot, a pápaság pedig „szakadároknak” nevezte a római egyháztól eltávolodott közösségeket.

Az egyház azonban nem csak intézmény, hanem a hit továbbadásának a helyszíne is, legyen szó bármilyen egyházzal. A római egyház már a reformációt követő évtizedekben beismerte hibáit és sok területen elkövetett visszaéléseit, de arra még

nem volt képes, hogy evangéliumi szellemben válaszoljon a jogos kifogásokra. Erre évszázadokon át kellett érlelődnie. A reformáció nagy tanulsága katolikus oldalról, hogy sohasem az emberi bírálattal, hanem az isteni kinyilatkoztatással és a Szentlélek által irányított vezetők együtt képesek a felmerülő kérdések tisztázására. Jóllehet, a római egyházat a hit követelményei ösztönözték a hagyomány és a Szentírás értelmezésének védelmében, név szerint egyetlen reformátort sem említ a Trienti Zsinat (1545–1563) a maga tanítását megfogalmazó szövegeiben.

Trienti zsinat (1545–1563)

Végül a 20. század hozta meg valamenyny egyház számára a higgadt gondolkodást, és az egységkeresés sürgető vágyát, mely elindította az ökumenikus mozgalmat. A múlt „emlékeinek fájó sebeit gyógyítva” a római katolikus egyház többszörös önvizsgálatot tartva számos alkalommal bűnbánatot tartott, és bocsánatot kért Istentől és a „különvált” testvérektől az egység ellen elkövetett bűnökért. Megtette ezt a II. Vatikáni Zsinaton (1962–1965), és megtette a 21. század kezdetén (2000. március 12-én), II. János Pál pápa nyilvános bűnbánattartása során. Ma egymás értékeit és őszinte hitét kell felismerni és tanulni egymástól. Ez folyamatos kötelessége valamennyi kereszténynek/keresztyénnek. Ennek egyik nyilvánvaló jele katolikus részről az „*ecclesia semper reformanda*”-gondolat átvétele a katolikus tanításba azzal a megfontolással, hogy az egyházat Krisztus szüntelenül az örök reformációra („*ad hanc perennem reformationem*”) hívja.

Dr. Kránitz Mihály
Pázmány Péter Katolikus Egyetem
Hittudományi Kar

VÁLASZTÁSI REGISZTRÁCIÓ ÉS DEMOKRÁCIA

A választójog és a választási rendszer kérdése vitathatatlan fontosságú a társadalompolitika iránt érdeklődő, és az abba – lehetősége szerint – beleszólni kívánó számára. Napjainkban a médiumok az új választási eljárást szabályozó jogszabálytervezettől is hangosak. Az új törvényjavaslat számos tekintetben jelent újítást a korábbihoz képest, azonban a legnagyobb politikai és közéleti visszhangot az „előzetes regisztráció” kérdése kapta. Ahogy az megszokott, ismét előkerültek a korunk politikai „jolly jokerének” számító kártyák, az „antidemokratikus” és „diszkriminatív” kifejezések. Ezek igen erős és negatív minősítések, amelyeket előszeretettel használnak egyesek, vélhetően azért is, mert cáfolását nagyban megnehezíti az a körülmény, amely szerint a demokráciára általánosan elfogadott definíciók nem léteznek.

Annak ellenére, hogy a demokráciának nevezett kormányzási rendszert annak klasszikus kori kialakulása óta sok kritika érte, valamint a hétköznapiak során is rendszeresen, saját bőrünkön érezhetjük annak tökéletlen mivoltát, a társadalom elsőprő többségében a demokrácia mégis egy pozitív és fontos érték, amelynek a közösségek irányításában is érvényesülnie kell. Ennek valószínűsíthetően nem az az oka, hogy jobb rendszer nem létezik, hanem csupán az, hogy még senki sem jött rá. Ezt támasztja alá Winston Churchill véleménye is, miszerint *„A demokrácia a kormányzat rossz formája, amely azonban még mindig jobb az összes többinél”*.

Anélkül, hogy kísérletet tennénk a demokrácia meghatározására, vagy egy jobb rendszer felfedezésére, megállapíthatjuk, hogy a demokrácia olykor az állam számára költségeket, a lakosság számára pedig nehézségeket okoz. A választójog például magában hordozza a döntés súlyát és felelősségét. A polgár, aki helyes döntést akar hozni, kénytelen előtte különböző módokon tájékozódni, az így nyert információkat feldolgozni és átgondolni, végül a választás napján felöltözni és elfáradni a szavazóhelyiségbe.

Az előzetes feliratkozás egy újabb kötelezettséget ró a választójogával élni kívánókra, amely elképzelésen – annak részletes szabályainak ismerete nélkül is – érdemes elgondolkozni. A regisztráció a gyakorlatban azt jelenti, hogy a választójoggal rendelkezőknek jelezniük kell az állam felé, hogy az elkövetkező időben bele kívánnak-e szólni a politika alakulásába választójoguk gyakorlásával vagy sem. Érdemes kiemelni, hogy a feliratkozás csak a lehetőséget teremti meg ahhoz, hogy valaki szavazhasson, és nem jelenti, hogy

a választás kötelező, vagy, hogy annak elmulasztása szankcionálható lenne, annak ellenére, hogy ez néhány fejlett, demokratikus országban így működik.

Természetesen a politikusok, a közéleti személyiségek és a közvélemény körében ellentétes véleményeket hallhatunk. A regisztrációt támogatók elsősorban azzal érvelnek, hogy a határon túli magyarság választójoga ezt szükségessé teszi, és ha már így van, akkor az az igazságos, ha az egységesség érdekében ezt az összes belföldi választópolgár számára is kötelezővé teszik. Hivatkoznak továbbá a jelenlegi névjegyzék hiányosságaira, a választások költségeinek csökkentésére és a környezetvédelemre.

A regisztrációt ellenzők azonban úgy vélik, hogy ez csorbitja az emberek választáshoz való jogát, antidemokratikus, diszkriminatív, és politikai indíttatása van. Álláspontjuk szerint a választójog korlátozása úgy valósul meg, hogy ez által azok a szavazók, akik a választások előtt nem sokkal döntik el, hogy szavaznak, azok a feliratkozás miatt nem élhetnek alkotmányos jogukkal.

Ezzel kapcsolatban mindenféleképpen érdemes elgondolkozni azon, hogy bizonyos politikai erők, miközben e rendelkezést antidemokratikusnak és diszkriminatívnak minősítik, a kötelező választás vagy az iskolázottsághoz kötött választójog szükségszerűségét hangoztatják. Okkal merül fel a kérdés, hogy akik ezt a mindenki számára egyformán érvényes adminisztratív előfeltételt a választójog csorbitásának gondolják, azok hogyan minősítik a – választójoghoz tartozó – nem választáshoz való jog teljes korlátozását. Hasonlóképpen nehéz felfedezni a logikát abban, hogy ha az az elvárás, amely szerint az állampolgár előzetesen jelezze, hogy fent kívánja tartani annak a lehetőségét, hogy ezen politikai jogát gyakorolja, diszkriminatív, akkor hogyan értékeli azon javaslatukat, hogy a választójog – annak általánossága helyett – az iskolai végzettséghez legyen kötve.

Természetesen meg lehet érteni azokat, akiknek általában ellenérzésük van a túlzott bürokráciával szemben, azonban ha belegondolunk, hogy a szabadságért, a demokráciáért, és kifejezetten az általános választójogért milyen sokan, milyen óriási áldozatot hoztak, ráébredhetünk, hogy még ha kellemetlenséget is jelent a regisztráció intézménye, milyen szerencsések vagyunk, hogy nekünk csak ennyit kell elviselnünk e nemes cél érdekében.

Dr. Bóna Balázs

GYEREKSZÁJ

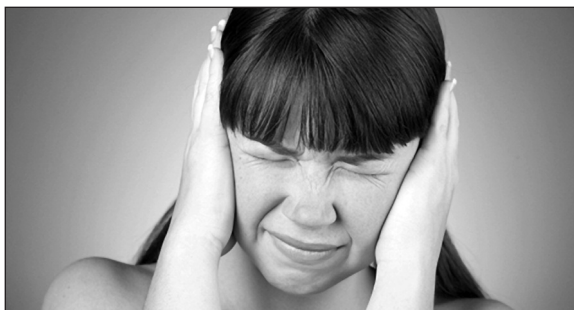
Az iskolakezdés előtti napokban egy első osztályba menő kisfiú arról faggatta már iskolás társát, aki most volt elsős, hogy:

- *Mi a nehéz abban az iskolában?*

Barátja hosszas töprengés után, fejét ütögetve adta meg a választ.

- *Tudod, azt a nagyon sok mindent megtartani itt a fejemben, amit Edina néni mond.*

Azóta megkezdődött az iskola, és kis barátunknak azt kívánjuk, hogy inkább a táskájában legyen nehéz tartani a tudományt, mint a fejében.

Környezetismeret órán a felszíni formákat tanulták a gyerekek. Összefoglalásnál megkérdezte a tanító néni:

- *Milyen a környezeted?*

- *Zajos!* - válaszolta a tanuló.

A tanító néni nem tudott haragudni. Inkább örömmel nyugtázta, hogy van olyan gyermek, akit zavar a zaj. Komoly gond és megválaszolatlan kérdés,

hogy miért csak üvöltve tudnak a gyerekek egymással beszélgetni. Az óra a zaj ártalmairól való csendes és nagyon fontos beszélgetéssel folytatódott.

Településünk nevezetességei volt a téma olvasósórán. Sorolták is szépen a tanulók: Hősök tere, '56-osok tere, és így tovább.

Balázska nagyon erőszakosan jelentkezett, és boldogan említette településünk nevezetességeként:

- *Iskolánk műfüves udvara!*

Ez nem nevezetesség ugyan, de mi mindannyian nagyon, de nagyon örülünk ennek az udvarnak, és hálásan köszönjük mindenkinek, aki tett azért, hogy elkészüljön. Annak pedig még jobban örülök, hogy a gyermekek között van olyan, aki tudja, hogy ez nem magától értetődő, hanem értékelendő különlegesség. Boldogabbak lennénk, ha így tudnánk értékelni azokat a hétköznapi dolgokat, amelyek szebbé, kényelmesebbé és tartalmasabbá teszik életünket. Sok ilyen van, csak észre kell venni.

Csobolyó Miklósné

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat

Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, Dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

BIBLIAI KVÍZ

Kedves Olvasóink! Az alábbiakban ismét játékra hívjuk Önöket. A Szentírással kapcsolatban teszünk fel kérdéseket, melyeknek számát a helyes válasz betűjelével párosítva küldjük el a *szilvay.balazs@freemail.hu* e-mail címre nevükkel és címükkel együtt. A beküldők között értékes nyereményeket sorsolunk ki. Jó szórakozást kíván az SDG Közösség!

(Az augusztusi bibliai kvíz nyertese Csobolyó Katalin, akinek ezúton is gratulálunk!)

1. Kivel beszél meg Isten, hogy próbára teszi Jóbót?

- a) Máriával
- b) Ábrahámval
- c) A Sátánnal
- d) Az Angyallal

2. Milyen betegségre utal, s mit jelent Ahasvérós neve?

- a) Lelkiség
- b) Vérhas
- c) Nyugalom
- d) Háborúskodás

3. Mit mond Pál Timóteushoz írott levelében az emberről?

- a) Mindenki alapvetően gonosz
- b) Minden teremtmény jó
- c) Mindenki képmutató
- d) Mindenki meg van bélyegezve

4. Egészítse ki a prédikátor könyvének hiányos mondatát! „Nemzedékek jönnek, nemzedékek mennek, de a örökké megmarad.”

- a) Menny
- b) Föld
- c) Pokol
- d) Ég

5. Mivel vitte Noé az állatokat?

- a) Tutajjal
- b) Szekéren
- c) Illés szekeren
- d) Bárkán

6. Hogy hívták a gadarai megszállottban lakozó lelket, lelkeket?

- a) Hadsereg
- b) Légió
- c) Tüzérség
- d) Regiment

7. Miről ismerték meg Jézust az emmausi tanítványok?

- a) Szakálláról
- b) Ruhájáról
- c) Kenyértörésről
- d) Hangszínéről

8. Miért boldogok a tisztaszívűek?

- a) Mert irgalmasságot nyernek
- b) Mert ők öröklék a földet
- c) Mert tisztaszívűek
- d) Mert ők meglátják az Istent

9. Minek a kezdete az Úr félelme?

- a) A józanságnak
- b) A bölcsességnek
- c) A tisztánlátásnak
- d) A tisztaságnak

10. Egészítse ki az alábbi mondatot! „Bizony mondom nektek, hogy egyetlen próféta sem kedves...”

- a) Názáretben
- b) Ninivében
- c) A maga hazájában
- d) Betlehemben

11. Agabosznak mi volt a „foglalkozása”?

- a) Főpap
- b) Vámszedő
- c) Próféta
- d) Farizeus

12. Józsué kinek a fia volt?

- a) Alefnek
- b) Núnnak
- c) Mémnek
- d) Gadirnak

13. Hány éves volt Mózes halálakor?

- a) 120
- b) 300
- c) 80
- d) 100